

бѣше елхата, се отвори тържествено. Влизаше важно Кети. Въ едната си ръка тя държеше залепената кукла, а съ другата водѣше едно слабичко,

бледно петгодишно момиченце. Фабрикантътъ погледна учудено дъщеря си.

— Тази кукла струва много скъпо, татко. Платено е за нея точно двеста лева, колкото е седмичната заплата на една работничка. Но азъ я

откупихъ съ паритѣ, които си бѣхъ събрала въ касичката.

Бащата разбра изведнажъ всичко. Лицето му свѣтна отъ щастие.

— А това момиченце, Кети? — попита той, като помилва детето, което бѣ отворило широко очи и съ учудване гледаше елхата.

— Това е малката Цеца, сестричка на Милка, сжщата работничка, отъ която купихъ куклата. Азъ предполагаяхъ, че съ моитѣ пари тѣ не ще могатъ да си набавятъ нищо за Коледа, защото е вече късно, та имъ занесохъ сладкиши... Цеца не бѣше заспала. Навѣрно, очакваше дѣда Коледа. По-канихъ я тукъ да го посрѣща. Нали не ми се сърдишъ за това, татко!

Фабрикантътъ бѣше много развълнуванъ. Той не можа да отговори. Наведе се, издигна на ръце новото гостенче и го отнесе къмъ елхата. А залепената кукла той сложи на най-видно мѣсто между другитѣ играчки. Тѣй съ кривата рѣзка на лицето си тя изглеждаше още по-мила.

Калина Малина

